

Ne tik gamtos, bet ir žmogaus dvasios... ir sielos. Katalikų bažnyčioje – Šv. Velykos – Dievio sūnaus Jėzaus Kristaus, pasaulio Atpirkėjo – prisikėlimas iš numirusių. Švenčiamos nuo apaštalų laikų, pagal Grigaliaus kalendorių pirmą mėnulio pilnaties sekmadienį po pavasario lygiadienio, tarp kovo 21 ir balandžio 25-osios dienos. Senaisiais laikais buvo švenčiamos kartu su judėjais; tik judėjai jas minėdavo, kaip išsivadavimo iš Egipto nelaisvės dieną, o krikščionys – kaip Viešpaties Prisikėlimo šventę. Katalikų bažnyčiose kasmet vyksta iškilmingos ir ypatingos Kristaus Prisikėlimo Šv. Mišios; po Laiško romiečiams ištraukos, giedama džiaugsmo giesmė Aleliuja; po Evangelijos skaitinio ir pamokslu atliekama Krikšto liturgija, giedamos ypatingai gražios velykinės giesmės, vyksta procesija apie bažnyčią. Tai visų džiaugsmo šventė, nešanti į kiekvienus namus – ramybę, susitaikymą ir viltį.

Liūdnos buvo 2015 metų Šventosios Velykos. Du Atgimimo šaukliai ir Kovo 11-osios, Lietuvos nepriklausomybės Akto signatarai – Algirdas Patackas ir Romualdas Ozolas Velykų dienomis išėjo į Amžinybę. Mąstytoją tautotyryninką Algirdą Patacką mylėjau ir gerbiau... iš tolo, kaip tikrą ir nepalaužiamą Lietuvos patriotą, paaukojusį savo mokslinę karjerą dėl Tautos dvasios kėlimo iš pavergto proto vergijos, žengusį ir kitus kvietusį žengti į dorą kataliko ir kilnios bei garbingos Tautos aukštumas. Su Romualdu Ozolu teko bendrauti konferencijose ir įvairiuose seminaruose, skirtuose Tautos dvasinio atgimimo ir tautinės valstybės, doros, garbingos ir teisingos, atkūrimo klausimais. Dažnas svečias Jis buvo ir Lietuvos moterų lygos renginiuose, skaitydavo pranešimus, diskutuodavo, nesididžiavo ir niekada nesiskundė laiko neturįs. Susikaupęs, mielas, paslaugus. Jo knygos ir straipsniai viešojoje spaudoje nuolat gulėsi ant mano darbo stalo. Žavėjo patriotiškumu, minties aštrumu ir žodžio taiklumu. Mokiausi iš jų mąstyti ir rašyti. Ne kartą citavau savo straipsniuose ir knygose. Jo netektis – tai ne tik artimųjų ir mano netektis, bet ir visų jį pažinojusių, ir su juo bendravusių, ir skaičiusių jo darbus. Šiandien tik galime didžiulis ir semtis žinių ir stiprybės iš jau Išėjusiųjų knygų, straipsnių, jų Asmenybių šviesaus atminimo, kviesdami Išėjusiuosius sugrįžti savo mintimis, paliktomis jų kūriniuose, ir stoti į gyvųjų gretą, tęsti jų pradėtąjį žygią kartu su mumis, jų amžininkais ir jaunosiomis kartomis.

Filosofo, tautotyryninko Romualdo Ozolo testamentinė knyga „Nacionalizmas – tai tikrasis humanizmas. Lietuviškosios ideologijos metmenys“. (V., 2014) – tai ne tik vertingas tautotyros, politikos ir kultūros palikimas, bet ir strateginė kryptis dabartinės, besiblaškančios tarp įvairiausių ideologijų ir visokių krizių bei aistrų Lietuvos, siekiant sukurti Ateities Lietuvą.

Karai Ukrainoje ir Sirijoje, įkvėpti mūsų militaristinės bolševikinės kaimynės, sukauptos sunkiai suskaičiuojamos pavojingiausių žmonijai ginklų atsargos, kapitalizmo krizė, humanizmo krizė, o dabar jau ir Europos Sąjungos politinė krizė, žmonijos poveikio destruktivumas gamtinei aplinkai, klimato pokyčiai, dykumėjimai, senkantys geriamojo vandens ištekliai, vartotojiškos sąmonės dominavimas: gyvenkime SAU ir tik ŠIA DIENA – liudija, kad pasaulis grėsmingai artėja prie apokaliptinės ribos. Jei neprabils žmogaus proto balsas, Tiesos suvokimo jausmas ir Proto prašviesėjimas – tai gali atsitikti ir gana greitai. Filosofo Romualdo Ozolo testamentinis palikimas – „Nacionalizmas – tai tikrasis humanizmas...“ – nedidelės apimties 32 puslapių knygelė – tai Išeinančiojo perspėjimas Lietuvai dėl galimų grėsmių – šorės ir ypač vidaus – valstybingumo ir tautiškumo praradimui. Kartu – tai ir autoriaus vizija, kaip būtų galima tų grėsmių išvengti. Tam būtinas Tautos proto prašviesėjimas. Lietuvių proto prašviesėjimo momentais jis įvardija svarbiausius – Lietuvos istorijos XX šimtmečiuose faktus: Pirmosios Lietuvos Respublikos (1918-1940) pasirašytą sutartį su bolševikine Rusija 1920 metais; Einančiųjų mirtį už Lietuvos nepriklausomybę visos Lietuvos partizanų vadų Deklaraciją 1949 metais, tikint, kad Lietuva anksčiau ar vėliau taps laisva ir nepriklausoma ir kokia ji turėtų būti atkūrus valstybingumą. 1990 metų Kovo 11-ąją paskelbtą ir Aukščiausiosios Tarybos daugumos narių pasirašytą Lietuvos nepriklausomybės atstatymo Akta.

Tačiau, jo nuomone, laisvoje ir nepriklausomoje Lietuvoje mes tegyvenome vos 14 metų – iki 2004 m. gegužės pirmosios, kol įstojome į Europos Sąjungą, visiškai nepasidomėję ir nepamąstę, kokios ji yra kokybės. Įstoję į Europos Sąjungą praradome didžiąją dalį savo valstybinio suvereniteto. O dabar jau matome, kad Europos Sąjunga, valdoma robotizuoto technokratinio proto, siekia federacinės valstybės statuso, transformuojasi į Europos imperiją ir žingsnis po žingsnio savo planus realizuoja, beje, pritariant ir mūsų delguotiems į Europos Parlamentą nariams.. Taip Europos Sąjunga tampa regionine globalaus pasaulio struktūra, kuria džiaugdamasis Vokietijos, buvusiųjų „raudonųjų brigadų“ lyderis Joška Fišeris pavadino „tvirta kaip kumštis ir galinga pasaulio arenoje“ (Romualdas Ozolas. Ten pat) Koks Lietuvos buvimo „tame kumštyje“ rezultatas? Valstybės skola – 46 milijardai litų, (kiek milijardų dabartiniais eurai nesunku suskaičiuoti – O.V.); vien tik čekinis Lietuvos turto

išvalstybinimas, dovanojant į privačias komunistų ir aukšto rango čekistų rankas – 400 milijardų litų nuostolių; Ignalinos atominės elektrinės uždarymas – per 100 milijardų nuostolių; Antonovo ir Baranausko išvogtas ir dovanotas (neva, paskolos statuse) Rusijai „Snoro“ bankas – 4 mljr. Lt; Romanovo išvogtas – Ūkio bankas – milijardas Lt nuostolio; daugiau negu pusė milijono emigrantų, talentingiausių ir kūrybingiausių specialistų ir stipriausios, pajėgiausios darbo jėgos į pasaulį duoneliausti. Iš kur mes galime būti turtingi? Ir esant tokioms sąlygoms ar galime tikėtis normalių ES mastu atlyginimų ir pensijų? Kiek dar turės praeiti dešimtmečių, o gal ir viso šimtmečio prireiks, kad tuos išvogtus milijardus atstatytume ir galėtume panaudoti Tautos gerovės kėlimui. Tarsi, lyg ir nebūtume 26 mūsų nepriklausomybės metus turėję nei teisėsaugos, nei policijos, nei spectarnybų, saugančių mūsų valstybę nuo mūsų pačių niekadėjų...

Knygoje analizuojama dabartinės Lietuvos ūkio struktūra, ekonominė krašto politika, humanizmo, kaip vertybės, ir kitų tautinių vertybių visiškas praradimas, viską paverčiant preke, net vaiko skausmą ir kančią, baisus savo begaliniu žiaurumu piniguočių viešpatavimas valstybėje, griauantis valstybingumo pamatus ir savo gelmėje brandinantis socialinę revoliuciją, neišvengiamą po dabartinės socialinės krizės.

Dr. Romualdas Ozolas, kurdamas dabartinės tautinės ideologijos metmenis, neatmeta tai, kas buvo padaryta iki jo, tik jau pasitvirtinusių tautinės ideologijos faktus papildė naujais, arba patikslina. Jo nuomone, dabartiniame mūsų valstybės raidos etape – svarbiausia yra Tautos ir jos savimonės stiprinimas. Todėl būtina kurti veiklias visuomenines tautines organizacijas ir judėjimus: „Visuomeniniai ir tautiniai judėjimai, o ne partijos, turi tapti svarbiausia visuomenės raidos varomąja jėga. Lietuva šiandien yra raidos alternatyvų paieškos žemė“ (Romualdas Ozolas. Nacionalizmas – tai tikrasis humanizmas. Lietuviškosios ideologijos metmenys. – V., 2014. – P.9).

Visuomeninių tautinių judėjimų ir organizacijų veikla, siekiant Tautos vienybės, turi būti sumaniai koordinuojama vieno visuomeninio centro, kaip mėgdavo sakyti Vladas Putvinskis –Pūtvīs, dvasios židinio, kad veikla nesidubliuotų, o papildytų vienos organizacijos veiklą kitų organizacijų veikla. Tik tada tautiniai judėjimai taps jėga ir galia, prilygstančia valdžios galiai. Tik pasiekus tolygų balansą, galima bus tautos galią harmonizuoti su valdžios galia. Kol tokio lygio nebus pasiekta tautinės valstybės atkūrimo pastangos bus bevaisės. „Vienybė, kaip dvasinis veikimas yra įmanoma tik tada, kai žmones jungia VIENAS IDEALAS ir BENDRA IDEOLOGIJA. Politika yra jų įgyvendinimo paieška“ (R. Ozolas. Ten pat, p. 14).

„Lietuva, kaip ir visa Europa, yra perskelta dviejų ideologijų su visiškai kitais idealais ir politikom. Viena jų yra globalizmu tapęs liberalizmas, kita – tautų savigybos priemonių ieškantis nacionalizmas. (Visos kitos ideologijos šiandien yra tapusios tik šių dviejų pasaulėžiūrų hibridais – tautų politinės kultūros (visų pirma: kairės-dešinės – O.V.) išugdytais mutantais.). Liberalizmo ir nacionalizmo susirėmimas – negailėstingas, nes tai yra jų gyvybės ir mirties klausimas. O dėl išlikimo kovojama iš paskutiniųjų.

Šiandien Lietuvoje, kaip ir visoje Europoje, dominuoja liberalizmas, savo priemonėmis brutaliai įsitvirtinantis visose gyvenimo srityse. Nacionalizmas užima gynybines pozicijas. Jų apraiškos visokeriopai slopinamos. Tačiau kai kuriose Europos Sąjungos valstybėse – Vengrijoje, Lenkijoje, Vokietijoje, Olandijoje, (o dabar jau ir Britanijoje, po jos pasitraukimo iš Europos Sąjungos – O.V.) – jos stiprėja iki nacionalinio elgesio lygmens“ (R.Ozolas. Ten pat, p. 14)

Lietuvių tautos himnas, V.Kudirkos „Tautiška giesmė“, visada buvo vienaprasmiškas. Giedodami jį lietuviai turi suprasti, kad „Šiandieniniame pasaulyje vienybė įmanoma tik su tais, kurie yra už tautos ateitį, o ne už jos žūtį“ (R.Ozolas. Ten pat, p. 15).

Tačiau visas dinamiškas pasaulio istorijos vyksmas šiandien rodo, kad „Jokia kita ideologija tautai, kaip visumai, neatstovauja adekvačiau už nacionalizmą ... Nacionalizmas yra tautinės kultūros žmogaus humanizmas“ (R.Ozolas. Ten pat, p.8)

Šviesiausi pasaulio protai prognozuoja, kad dabartinio pasaulio Ateitis – tautinių valstybių atkūrimas... po, matyt, ilgos ir sunkios ideologijų ir partijų kovos (Voverienė Ona. Mokslininkų prognozės pildosi... // lks.lt. -2016, rugpj. 8;; Voverienė O. Tautinė valstybė – brandžios tautos politinis idealas // lks.lt. -2016, rugpj. 10)

Gi pats mąstytojas Romualdas Ozolas, išeidamas į Amžinybę, paskutiniame savo testamentiniame leidinyje „Nacionalizmas – tai tikrasis humanizmas...“ didžiudamsis savo tautišku rašė: „Tada devyniasdešimtaisiais eidamas į laisvę sakiau: taip, esu nacionalistas. Tą patį galiu pasakyti ir šiandien: AŠ – NACIONALISTAS. Ir jausti, kaip į mane smigdamas lūžta globalizmas. Geras jausmas. Ne tik teorinis“ (R.Ozolas. Ten pat, p.10)

O kada mes, lietuviai ir lojalūs mūsų nepriklausomybei kitataučiai, galėsime tai garsiai pasakyti? Tada... ir sulauksime tikrojo Lietuvos atgimimo, mūsų žmogaus, Tautos ir Valstybės Prisikėlimo

